

Bakos Tamás vagyok, 27 éves. Forróról származom, ahol szüleimmel, testvéreimmel és anyai nagymamámmal élek. Általános iskolába is forróra jártam, majd Encsen a Váci Mihály Gimnáziumban érettségiztem. Ezt követően Sárospatakon a Comenius Tanítóképző Főiskolán szereztem tanítói diplomát. A főiskolai tanulmányok mellett a forrói általános iskolában dolgoztam, majd a diploma megszerzése után az Encsi Többcélú Kistérségi Társulásnál kaptam munkát, ahol két évet töltöttem. 15 évig néptáncoltam a forrói Hernádvölgye Néptánc Együttesben, és megalakulása óta tagja vagyok egyházközségünkben az idén 10 éve működő Katolikus Ifjúsági Kórusnak is.

A hivatás gondolata 2009 tavaszán ébredt fel bennem. Ez kezdetben azért volt nagyon furcsa, mert azelőtt soha nem gondoltam arra, hogy én valamikor majd pap leszek.

2009 márciusában azonban egy zárandoklatot szerveztek egyházközségünkben Győrbe, a vérrel könnyezett Szűzanya búcsújára, ahova akkor már második alkalommal hívtak engem is.

Első alkalommal is nagyon szép volt ez az ünnep, és akkor fogadtam meg, hogy ha alkalmam lesz rá, ide újra visszatérek majd. Ez a második alkalom azonban sokkal többet adott, mint amire számítottam. Ekkor megismerkedtem kispapokkal is, akikkel már ott, és majd hazatérésünk után is sokat beszélgettem. Már hazafelé foglalkoztatott a gondolat, hogy milyen életük lehet ezeknek a fiúknak a szemináriumban és vajon miért választották ezt az életet. Ezek a kérdések a következő napokban egyre többet és egyre jobban foglalkoztattak, majd Húsvét hétfőn jött a gondolat, hogy talán nekem is ezt az életet szánja Isten.

Ezt a felismerést egy hosszú, kérdésekkel, kételyekkel, vívódásokkal teli év követett. Közben több zárandoklaton is részt vettem, hogy tisztázzam magamban ezeket a dolgokat. Megismerkedtem olyan atyával is, aki segített megválaszolni a kérdéseimet, megismertem olyan kispapokat, akiknek a példája bátorított, és akik azóta nagyon jó barátaim lettek.

Ez alatt az egy év alatt nagyon sok kegyelmet és segítséget kaptam, aminek a hatására eljutottam odáig, hogy igent mondjak Isten hívó szavára, és ez év tavaszán beadtam felvételi kérelmemet az egri egyházmegye főpásztorának.

Visszatekintve az elmúlt időszakra egészében látom, hogy a vívódásokon, imákon, zárándoklatokon keresztül, az ott kapott kegyelmekkel és a tőle kapott barátok példájával hogyan is vezetett el Isten az igen kimondásáig, és ide az egri szemináriumba.

Hálát adok Istennek ezért az útért, amit nekem szánt. Hálát adok azokért az emberekért, akiknek a segítségén, gondoskodásán és szeretetén keresztül a saját szeretetét mutatta meg nekem. Most már én is csak bátorítani tudom azokat, akik érzik a hívó szót, hogy legyenek bátrak, és bízzák magukat Isten szeretetére, és mondjanak igent hívására.

A hívektől pedig azt kérem, hogy imádkozzanak értünk, akik elindultunk az úton, és imádkozzanak továbbra is azért, hogy legyenek mindig bátor fiatalok, akik el igent mernek mondani Isten hívására.

